

رتبه بندی عوامل موثر بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی

حامد محمدی نسب

دانشجوی دکتری مدیریت ورزشی، گروه علوم ورزشی پردیس بین المللی کیش، کیش، ایران

حسین رجبی نوش آبادی*

استادیار مدیریت ورزشی، دانشگاه تهران، پردیس بین المللی کیش، ایران

مهرزاد حمیدی

دانشیار مدیریت ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

سید نصرالله سجادی

استاد مدیریت ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۰۵/۲۰ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۰۹/۰۲

چکیده

هدف از تحقیق حاضر رتبه بندی عوامل موثر بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی است. جامعه آماری این پژوهش، شامل کلیه صاحب نظران و کارشناسان در زمینه گردشگری ورزشی استان هرمزگان بود. این افراد شامل اساتید دانشگاه، کارشناسان تربیت بدنی، کارشناسان گردشگری، و لیدرهای تورهای گردشگری این منطقه بودند. نمونه آماری ۷۵ نفر بودند که به صورت نمونه گیری غیر احتمالی در دسترس به صورت هدفمند انتخاب شدند. ابزار تحقیق پرسشنامه محقق ساخته ۴۹ سوالی بود که روایی و پایایی آن بررسی و تایید شده بود. از آزمون رتبه بندی و اولویت بندی فریدمن برای رتبه بندی عوامل موثر بر توسعه گردشگری استفاده شد. کلیه تحلیل ها با نرم افزار SPSS انجام شد. یافته ها نشان داد که میزان اثر گذاری عوامل شناسایی شده بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی یکسان نیست. طبق نتایج حاصله، افزایش موقعیت های اقامت گردشگران بیشترین و توسعه ساختار زیر بنایی کمترین اولویت را بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی داشتند. بنابراین گردشگری ورزشی یکی از راهبردهای برتر برای توسعه استان هرمزگان محسوب می شود که دستیابی به این هدف موجب رونق اقتصادی، توسعه پایدار، ارتباط فرهنگی، افزایش رفاه اجتماعی و شکوفاشدن استعداد های منطقه ای می شود.

کلیدواژگان: توسعه گردشگری، مناطق ساحلی، ورزش های ساحلی، استان هرمزگان.

مقدمه

گردشگری به عنوان یکی از مهمترین منابع توسعه پایدار، فرصت های فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی زیادی را برای کلان شهرهای جهان از جمله کلان شهرهای ایران به وجود می آورد (حسینی نسب و همکاران، ۱۳۹۸). لغت گردشگری^۱ از کلمه تور^۲ به معنای گشتن اخذ شده که ریشه در لغت لاتین تورنس^۳ به معنای دور زدن، رفت و برگشت بین مبدأ و مقصد می باشد که از یونانی به اسپانیایی و فرانسه و در نهایت به انگلیسی راه یافته است. همچنین، گردشگری به مجموعه فعالیت‌هایی اطلاق می شود که در طول مسافرت یک گردشگر روی می دهد و شامل هر فعالیتی از قبیل: برنامه ریزی سفر، مسافرت به مقصد، اقامت، بازگشت و یا حتی یادآوری خاطرات سفر است. گردشگری یکی از صنایع پُر درآمد جهان است. این صنعت با صنایع دیگری از قبیل صنایع بیمارستانی، حمل و نقل، غذایی، سینما و تئاتر و کسب و کار ارتباط تنگاتنگی دارد (ریتسمر و همکاران، ۲۰۱۶). یکی از انواع گردشگری طبیعت گرا، گردشگری ساحلی است. مفهوم گردشگری ساحلی طیف کاملی از گردشگری، فراغت و فعالیت های تفریحی را که در نواحی ساحلی و آبهای نزدیک ساحل روی می دهد، در بر می گیرد. بر این اساس عرضه محصولات گردشگری ساحلی شامل اسکان، پذیرایی، صنعت محصولات غذایی، خانه های دوم و زیرساخت پشتیبان توسعه ساحلی را شامل می شود (امین بیدختی و شریفی، ۱۳۹۱). هال (۲۰۰۱) گردشگری ساحلی را در ارتباطی نزدیک با گردشگری دریایی می داند. از نظر وی، گردشگری دریایی شامل فعالیت‌هایی است که در آب های ساحلی انجام می شوند که شامل فعالیت های تفریحی مانند شنا، حمام آفتاب و پیاده روی کنار ساحل می شود. گردشگری ساحلی زیرمجموعه گردشگری دریایی است که بیشترین گردشگر را به خود جذب می کند (پاپلی یزدی و سقایی، ۱۳۸۹). افزون بر این؛ فعالیت های متکی بر منابع طبیعی اعم از ماهیگیری، شنا، حمام آفتاب، غواصی، قایقرانی و اسکی روی آب و غیره، فعالیت های متکی بر تسهیلات انسان ساخت مانند تفریح، خرید، استفاده از رستوران های ساحلی، پارک های ساحلی، پلاژها و هتل های ساحلی، سینماهای روباز که در حوزه عوامل انگیزاننده گردشگران برای بازدید و استفاده از امکانات و تسهیلات سواحل هستند از عوامل گردشگری ساحلی می باشند (قادری و همکاران، ۱۳۹۷). در این میان سواحل، تالابها، دریاها و اقیانوس ها به دلیل آن که حد فاصل بین انبوهی از آب و خشکی می باشد دارای اهمیت ویژه ای است و از پرجاذبه ترین مکاها برای جذب گردشگر به حساب می - روند. ناحیه ساحل محل پیوند آب و خشکی و فصل مشترک دو اکوسیستم با اختصاصات مجزا از یکدیگر است (ده سوخته، خبازی و سارانی، ۱۳۹۷). توسعه گردشگری ساحلی به استفاده بهینه از منابع ساحلی و کاهش پیامدهای ناسازگار و تهدیدات در پروژه های توسعه ای مناطق ساحلی از طریق مدیریت راهبردی، برنامه ریزی، شناخت چالش اصلی طرح های مدیریتی صنعت توریسم و همچنین آماده سازی ذینفعان درگیر در فرآیند طرح ها اشاره دارد (موگوئی، حسینی، آل مظفر، ۱۳۹۵). با توجه به اینکه صنعت گردشگری در استان هرمزگان در صورت توسعه قابلیت زیادی برای ایجاد تحول و توسعه در تمامی جوانب را خواهد داشت و همچنین از آنجا که سرمایه گذاری در خصوص گردشگری ورزشی، وجود و حضور تیم های ورزشی و ورزشکاران، تورنمنت ها و لیگ های مختلف

12. tourism

13. tour

14. turns

کشوری، آسیایی و حتی جهانی می‌تواند بسیاری از کاستی‌ها و مشکلاتی که این استان با آن روبه روست را کاهش دهد، بنابراین برای ایجاد صنعت گردشگری ورزشی نیازمند شناسایی عوامل موثر در توسعه گردشگری مناطق ساحلی با تمرکز بر مقوله ورزشی و اولویت‌بندی این عوامل می‌باشیم، چرا که شناسایی این عوامل ارائه تسهیلات، تأسیسات و امکانات، تناسب و ارتباط منظم و هماهنگ بین این عوامل را میسر خواهد ساخت (سهرابی پور و جواد، ۱۳۹۳). ظرفیت‌ها، وضعیت و کارکرد این فعالیت در شهرهای گردشگر پذیر می‌باشد (اکبریان رونیزی، ۱۳۹۶). بنابراین شناسایی ظرفیت‌های طبیعی، اقتصادی منطقه و برنامه‌ریزی برای تحقق زمینه‌های واقعی توسعه منطقه که قابلیت اشتغال‌زایی خواهد داشت مهم و شایان توجه است (پاک سرشت، ۱۳۹۶). فعالیت‌های گردشگری ساحلی را می‌توان به دو گروه اصلی تقسیم نمود:

- ۱- فعالیت‌های متکی بر طبیعت مانند ماهیگیری، شنا، حمام آفتاب، غواصی، قایقرانی، اسکی روی آب و نظیر آن
 - ۲- فعالیت‌های متکی بر تسهیلات انسان ساخت مانند خرید، تفریح، استفاده از رستوران‌ها، پارک‌های ساحلی، پلاژها و هتل‌های ساحلی، سینماهای روباز و غیره (تقوایی، تقی زاده و کیومرثی، ۱۳۹۰).
- با توجه به مطالب مطرح شده، در این پژوهش، پژوهش‌گر در نظر دارد تا با بهره‌گیری از نظرات مفید متخصصان این حوزه به شناسایی عوامل موثر در توسعه گردشگری ساحلی با تاکید بر ورزش‌های ساحلی و رتبه‌بندی این عوامل بپردازد.

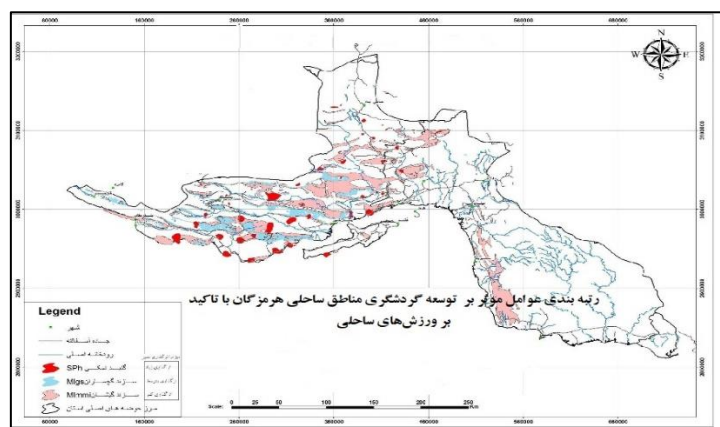
مبانی نظری

گردشگری به عنوان یکی از فعالیت‌های اشتغال‌زا و کمک‌کننده به توسعه اقتصادی، شناخته می‌شود. با توجه به رشد ۴/۳٪ سالیانه تعداد گردشگران در جهان و رقم ۱/۶ میلیارد نفری در سال ۲۰۲۰ و همچنین توسعه هزینه‌های گردشگری در سراسر جهان که حکایت از رشد ۶/۷ درصدی رشد در هر سال با رقم ۲ میلیارد دلاری دارد نشان می‌دهد که این مقوله از اهمیت بسیار بالایی برخوردار است (فیروزجاه، کوزه چیان و احسانی، ۱۳۸۸). در این میان گردشگری ساحلی دارای جذب حداکثری گردشگران به دلیل جاذبه‌های طبیعی، نزدیکی به کانون‌های جمعیتی، اقلیم مناسب و دسترسی آسان بوده و سفر به این مقاصد گردشگری از علایق اکثر گردشگران محسوب می‌شود (قدمی و همکاران، ۱۳۹۲). نظر به اینکه گردشگری ورزشی به واسطه امکانات طبیعی موجود بهترین راه توسعه گردشگری، جذب گردشگر به منطقه، توسعه امکانات تفریحی و ورزشی، افزایش درآمد و اشتغال منطقه است، به عنوان منبعی مهم برای بهبود وضعیت اقتصادی و اجتماعی و سیاسی معرفی شده است (امری، ۲۰۱۰). امروزه گردشگری ورزشی، صنعتی به نسبت جدید و از سریع‌ترین بخش‌های در حال رشد در صنعت گردشگری است که توجه بسیاری از برنامه‌ریزان و خط‌مشی‌گذاران را به خود جلب کرده است (گرو و فریتج، ۲۰۱۹). امینی و همکاران (۱۳۹۸) معتقدند که مولفه‌های مربوط به گردشگری در سه بخش ساختاری، محیطی و مدیریتی قابل طبقه‌بندی هستند. رجبی نوش آبادی و همکاران (۱۳۹۶) اذعان داشتند که کلوپ‌های ورزش‌های دریایی جزیره کیش باید به عواملی از قبیل موارد کیفی ملموس، پاسخ‌گویی، همدلی و اطمینان توجه کافی داشته تا سطح رضایت‌مندی مشتریان خود را بالا برده و از این طریق ضمن شناخت رفتار مصرف‌کنندگان خود در آن‌ها حس وفاداری ایجاد کنند.

از آنجا که توسعه گردشگری تغییرات قابل توجهی بر ابعاد و ساختار شهرها داشته و می‌تواند نقش موثری بر پایداری آنها ایفا نماید، بیش از هر زمانی جایگاه خود را در میان جوامع بشری به عنوان پدیده‌ای چند بعدی باز کرده است (گندمکار، دانشور و قاسمی، ۱۳۹۷). افراد حوزه گردشگری مشتمل بر سه گروه‌اند: ۱- گردشگران ۲- بنگاه‌های عرضه‌کننده کالا و خدمات ۳- جامعه میزبان، که سعی بر آن دارند که رضایت مشتریان یا گردشگران را برآورده نمایند و سعی در جذب، حفظ و وفاداری گردشگران دارند (حق شناس و رستگار، ۱۳۹۱). ورزش یکی از فعالیت‌های مهم گردشگران حین گردش و مسافر محسوب می‌شود. گردشگری ورزشی تلفیقی از ورزش و گردش است که آن را می‌توان به سه دسته تقسیم کرد: ۱- ورزشکاران ملی، بین‌المللی، منطقه‌ای که در فعالیت‌های ورزشی شرکت می‌کنند. ۲- افراد علاقمند به تماشای رویدادها و مسابقات ورزشی در سه سطح منطقه‌ای، ملی، بین‌المللی ۳- افرادی که برای به‌خاطر آوردن فصل مسابقات یا دیدن مکان‌های مسابقات مسافرت می‌کنند (رضوی، حسینی و خواجه پور، ۱۳۹۲). بسیاری از محققان درک ارتباط بین فراغت و گردشگری را مهم دانسته‌اند. انواع مختلف گردشگری ورزشی امروزه رایج شده و بسیاری از جوامع از ورزش در راستای جذب گردشگر فعالیت می‌کنند. به نظر می‌رسد که سبک زندگی فعال و مشارکت منظم در فراغت فعال با رواج گردشگری ورزشی فعال مرتبط است (بریار و همکاران، ۱۳۹۸). هرچند که بررسی‌های کمی در خصوص ارتباط بین فراغت فعال و انتخاب نوع رفتار و فعالیت در ایام تعطیل وجود دارد.

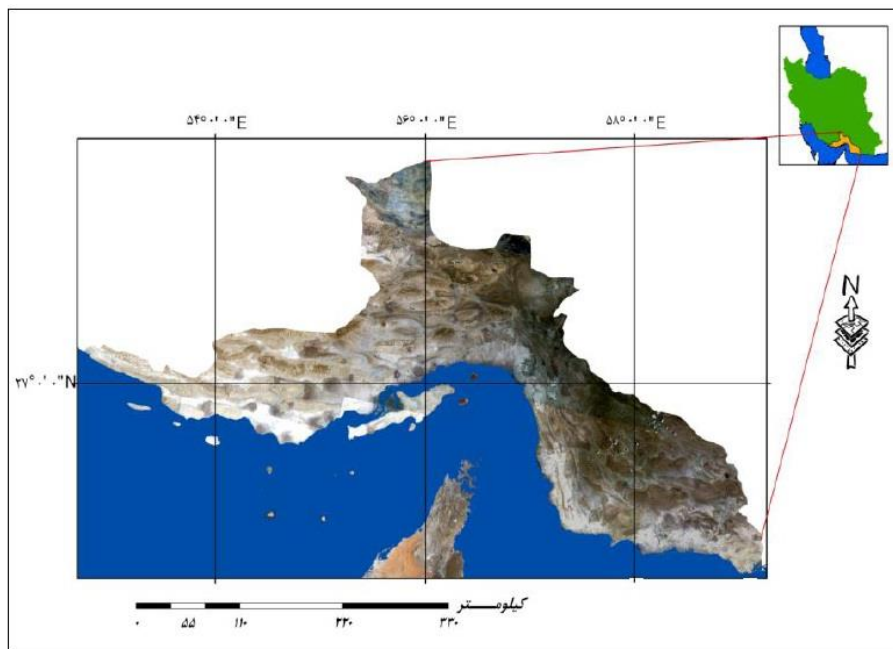
معرفی منطقه مورد مطالعه

استان هرمزگان نام یکی از استان‌های جنوبی ایران است که در شمال تنگه هرمز قرار گرفته است و قطب گردشگری و اقتصاد ایران است. استان هرمزگان در حد فاصل بین مختصات جغرافیایی ۲۵ درجه و ۲۴ دقیقه تا ۲۸ درجه و ۵۷ دقیقه عرض شمالی و ۵۳ درجه و ۴۱ دقیقه تا ۵۹ درجه و ۱۵ دقیقه طول شرقی از نصف‌النهار گرینویچ واقع شده است. استان هرمزگان با جمعیتی بالغ بر ۱ میلیون و ۷۸۰ هزار نفر، ۲/۲ درصد جمعیت کشور را شامل می‌شود و به رغم ظرفیت‌های سرزمینی، طبیعی و فرهنگی فراوان، برخی از مناطق آن از محروم‌ترین نقاط کشور به شمار می‌رود (پرنیان، ۱۳۹۶). همچنین براساس نتایج سرشماری نفوس و مسکن سال ۱۳۹۵ بیش از ۴۵ درصد جمعیت استان را روستاییان تشکیل می‌دهند (ملاحی زاده، ۱۳۹۹).

شکل ۱. معرفی منطقه مطالعاتی

این استان حدود ۶۸ هزار کیلومتر مربع کمابیش اندازه کشور گرجستان مساحت دارد که از این نظر هشتمین استان کشور است. هرمزگان از جهت شمال و شمال شرقی با استان کرمان، غرب و شمال غربی با استان های فارس و بوشهر از شرق با سیستان و بلوچستان همسایه بوده و جنوب آن را آب های گرم خلیج فارس و دریای عمان در نواری به طول تقریبی ۹۰۰ کیلومتر دربر گرفته است. استان هرمزگان دارای ۱۳ شهرستان، ۴۶ شهر، ۳۳ بخش و ۷۱ دهستان است. همچنین در این استان بدون احتساب جزایر کیش و قشم، عدم کفایت درآمد حاصله از فعالیت های اقتصادی بسیار چشمگیر بوده؛ که از دلایل مهم مهاجرت به شهرها و توسعه حاشیه نشینی نیز می باشد. در این منطقه، کماکان اشتغال شهرهای بزرگ چون بندرعباس متمرکز بر مشاغل بندری است و شهرهای کوچکتر استان به دلیل ضعف اقتصادی روستاها و توسعه نیافتن صنعت و خدمات با مشکلات متعددی در حوزه اشتغال مواجهه می باشند که مجموع این عوامل موجب بیکاری فزاینده ای در میان جمعیت فعال استان و علی الخصوص جوانان شده است.

شکل ۲. موقعیت جغرافیایی استان هرمزگان در نقشه کشور (منبع: پرنیان: ۱۳۹۶)

همچنین این استان به دلیل مشرف بودن بر تنگه راهبردی هرمز و داشتن ۱۴ جزیره کوچک و بزرگ ابوموسی، تنب بزرگ و کوچک، قشم، کیش، هرمز و غیره اهمیتی ویژه دارد. استان هرمزگان یکی از مهمترین و راهبردی ترین استان های ایران است که از جاذبه های منحصر به فردی چون جنگل های بی همتای حرا و مرغوب ترین مروارید جهان و ده ها اثر تاریخی و طبیعی برخوردار است (نظم فر، چهار برج و علوی، ۱۳۹۶). براساس رتبه بندی انجام شده، شهرستان های بندرعباس، بندرلنگه و میناب جزء شهرستان های برخوردار، شهرستان های بشاگرد، رودان و قشم جزء شهرستان های نیمه برخوردار و شهرستان های بستک، حاجی آباد، جاسک، پارسیان، خمیر، سیریک و ابوموسی که جزء شهرستان های محروم می باشند که از لحاظ برخورداری از زیرساخت های گردشگری در وضعیت بسیاری نامطلوبی قرار دارند (مقیمی و همکاران، ۱۳۹۳).

روش پژوهش

روش این پژوهش به لحاظ هدف، کاربردی بود. جامعه آماری این پژوهش، شامل کلیه صاحب‌نظران و کارشناسان گردشگری ورزشی بود. این افراد شامل اساتید دانشگاه، کارشناسان تربیت بدنی، کارشناسان گردشگری، و لیدرهای تورهای گردشگری این منطقه بود. نمونه آماری ۷۵ نفر بودند که به صورت نمونه‌گیری غیراحتمالی در دسترس به صورت هدفمند انتخاب شدند. ابزار تحقیق پرسشنامه ۴۹ سوالی بود که با مقیاس پنج ارزشی لیکرت سنجیده شد. روایی پرسش‌نامه توسط ۱۰ نفر از اساتید تعیین شد و پایایی آن نیز محاسبه شد. از آزمون رتبه بندی فریدمن برای رتبه بندی عوامل موثر بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان استفاده شد. کلیه تحلیل‌ها با نرم افزار Spss 26 انجام شد.

یافته‌های پژوهش

همان‌طور که گفته شد هدف این پژوهش شناسایی مهمترین حیطه موثر در توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی بود. بدین منظور با استفاده از آزمون رتبه بندی فریدمن این عوامل رتبه بندی شد.

جدول (۱) نتایج آزمون رتبه بندی فریدمن

آماره های آزمون	
مقدار آماره کای دو	۲۹.۸۴۴
درجه آزادی	۷
سطح معناداری	۰.۰۰۰

همان‌گونه که در جدول (۱) مشاهده می‌شود، چون سطح معناداری آزمون با مقدار آماره ۲۹.۸۴۴ کمتر از ۰.۰۵ بدست آمده، در نتیجه تفاوت میانگین عوامل سیاست‌گذاری‌های کلان کشور، توسعه ساختار زیربنایی، توجه بیشتر به جاذبه‌های گردشگری، فعالیت‌های تبلیغاتی، کاهش فصلی بودن تقاضا، افزایش موقعیت‌های اقامت گردشگران، افزایش رضایت و وفاداری گردشگران و افزایش درآمدهای گردشگری تایید شد. بنابراین میتوان اظهار نظر کرد که میزان اثر گذاری عوامل شناسایی شده بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی یکسان نبوده و متفاوت است.

جدول (۲) نتایج نهایی رتبه بندی عوامل موثر بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های

ساحلی

رتبه عوامل	میانگین رتبه ای	عوامل
۱	۵.۱۷	افزایش موقعیت‌های اقامت گردشگران
۲	۴.۹۹	افزایش درآمدهای گردشگری
۳	۴.۷۹	سیاست گذاری‌های کلان کشور
۴	۴.۷۹	فعالیت‌های تبلیغاتی
۵	۴.۵۱	افزایش رضایت و وفاداری گردشگران

۶	۴.۳۵	کاهش فصلی بودن تقاضا
۷	۳.۸۱	توجه بیشتر به جاذبه های گردشگری
۸	۳.۵۹	توسعه ساختار زیر بنایی

همانطور که در جدول (۲) درج شده، افزایش موقعیت‌های اقامت گردشگران بیشترین و توسعه ساختار زیر بنایی کمترین اولویت را بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی داشته است.

بحث و نتیجه گیری

نتایج این مطالعه حاکی از وجود هشت عامل به عنوان علل موثر بر توسعه گردشگری در منطقه ساحلی هرمزگان بود. همچنین مشخص شد که عوامل سیاست گذاری‌های کلان کشور، توسعه ساختار زیربنایی، توجه بیشتر به جاذبه‌های گردشگری، فعالیت‌های تبلیغاتی، کاهش فصلی بودن تقاضا، افزایش موقعیت‌های اقامت گردشگران، افزایش رضایت و وفاداری گردشگران و افزایش درآمدهای گردشگری در توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی تاثیرگذار می‌باشد. این نتایج با یافته‌های پژوهش‌های همخوانی امری (۲۰۱۰)، رجبی نوش آبادی و همکاران (۱۳۹۴)، گندمکار و همکاران (۱۳۹۷) و گرو و فریتج (۲۰۱۹) داشت. در این پژوهش تحلیل رتبه‌بندی و اولویت‌بندی عوامل موثر در توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی انجام شد که حاکی از آن بود که میزان اثرگذاری عوامل شناسایی شده بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی یکسان نبوده و متفاوت است. طبق نتایج حاصله، افزایش موقعیت‌های اقامت گردشگران بیشترین و توسعه ساختار زیربنایی کمترین اولویت را بر توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش‌های ساحلی داشتند. سایر عوامل به ترتیب عبارت بودند از افزایش درآمدهای گردشگری، سیاست‌گذاری‌های کلان کشور، فعالیت‌های تبلیغاتی، افزایش رضایت و وفاداری گردشگران، کاهش فصلی بودن تقاضا، توجه بیشتر به جاذبه‌های گردشگری. از جمله عوامل تأثیر گذار، توسعه ساختار زیر بنایی در توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان بود. پژوهش‌های متعددی از جمله تحقیقات قریشی مینا آباد و همکاران (۱۳۹۰) قادری و همکاران (۱۳۹۷) و آنتارا (۲۰۱۶)، این یافته را تأیید می‌کند. با توجه به این که گردشگری، به عنوان یکی از بخشهای اقتصاد ساحلی، مطرح شده است بالطبع بهره‌مندی از ظرفیت های طبیعی و خدادادی مانند دریا و ساحل از اهمیت بسیار زیادی برخوردار خواهد بود. علاوه بر آن، ایجاد ساختارهای زیربنایی و اقامتی نظیر هتل، محل‌های اقامتی کم‌هزینه، حمل و نقل مناسب و راحت، تغذیه، امکانات رفاهی و تفریحی مناسب و ارائه خدمات مطلوب برای تضمین رفاه گردشگران بسیار حائز اهمیت است. همچنین نتایج پژوهش‌ها نشان داده است که منابع دریایی و ساحلی، دومین جاذبه مهم در گردشگری به شمار می‌آیند و این در حالی است که بسیاری از کشورهای جهان فاقد منابع آبی و دریایی قابل استفاده هستند، بنابراین منابع آبی قرارگرفته در این منطقه کشور، می‌تواند به عنوان یک نقطه قوت در زمینه جلب گردشگران محسوب گردد. یافته‌های پژوهش نشان داد که فعالیت‌های تبلیغاتی در توسعه گردشگری مناطق ساحلی هرمزگان با تاکید بر ورزش های ساحلی تاثیر دارد. این مطلب به این مسئله اشاره دارد که هر چند این منطقه دارای ظرفیت‌های طبیعی و جاذبه‌های زیادی می‌باشد اما در صورتی که از رسانه‌ها برای تاثیرگذاری بر عقیده، نگرش و رفتار مخاطبین و نیازها و علایق و ترجیحات گردشگران استفاده نشود، زمینه‌های لازم برای آگاهی از رویدادها و بهره‌گیری از ظرفیت‌های منطقه برای گردشگری ساحلی فراهم نخواهد

شد. این نتایج با یافته‌های سعیدی و همکاران (۱۳۹۱)، بریتس (۲۰۰۶)، غفوری و همکاران (۱۳۹۲)، سماکوش و همکاران (۱۳۹۷) همسویی دارد.

با توجه به داشتن پتانسیل بالقوه برای گردشگری در استان هرمزگان به نظر می‌رسد که تغییر نگرش سیاست‌گذاران و برنامه‌ریزان کلان کشور از نگاه تردیدآمیز به حوزه گردشگری به نگاه فرصت‌آفرین و توسعه‌ساز در این حوزه و انعکاس آن در برنامه‌های فرادستی و تدوین برنامه و سرمایه‌گذاری در حوزه‌های مختلف و به ویژه گردشگری ساحلی و دریایی، آب درمانی و نظیر آن می‌تواند مزایای اقتصادی و همچنین فواید سیاسی، اجتماعی و امنیتی را فراهم نموده و رویکردی مناسبی را برای توسعه صنعت گردشگری در این منطقه ایجاد نماید. در هر صورت ایجاد بستر مناسب و توجه به ورزش‌های ساحلی و برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری‌های مناسب در این زمینه می‌تواند موجب جذب گردشگران و حضور آن‌ها در ورزش‌های تفریحی شود. ضمن این که وجود بستر مناسب، شرایط حضور تماشاگران را در رقابت‌های ملی و بین‌المللی میسر می‌سازد. با نگاه اجمالی به یافته‌ها می‌توان از ظرفیت‌های منطقه برای برگزاری رویدادها و مسابقات ورزشی در عرصه ورزش‌های ساحلی بهره جست. با توجه به نتایج پژوهش، می‌توان اذعان داشت که گردشگری ورزشی یکی از راهبردهای برتر برای توسعه استان هرمزگان محسوب می‌شود که دستیابی به این هدف موجب رونق اقتصادی، توسعه پایدار، ارتباط فرهنگی، افزایش رفاه اجتماعی و شکوفاشدن استعدادهای منطقه‌ای خواهد شد.

منابع:

- اکبریان رونیزی، سعیدرضا. (۱۳۹۶). نقش گردشگری در پایداری شهری مورد: شهر سی سخت (شهرستان دنا). نشریه گردشگری شهری، شماره ۴. ص: ۱۲-۱.
- امین بیدختی، علی اکبر و شریفی، نوید. (۱۳۹۱). بررسی رابطه بین رونق گردشگری و سرمایه اجتماعی در مناطق ساحلی دریای خزر. مطالعات مدیریت گردشگری. سال هفتم. شماره ۱۴۹. ص: ۱۵۰-۱۲۱.
- امینی، علیرضا، خوش سپهر، زهرا و یوسفی، زیبا. (۱۳۹۸). شناسایی عوامل پیش‌برنده و بازدارنده توسعه گردشگری ورزشی در حوزه کارکردی دولت (مورد مطالعه: وزارت ورزش و جوانان). فصلنامه مطالعات مدیریت دولتی ایران. شماره ۴. ص: ۹۰-۶۹.
- بربار، علی، مرسل، باقر، فهیمی نژاد، علی و طیبی ثانی، سید مصطفی. (۱۳۹۸). تاثیر درگیری شهروندان شهر مشهد در فعالیت‌های تفریحی - ورزشی فراغتی بر انگیزه و رفتار گردشگری آنها. فصلنامه جغرافیا برنامه ریزی منطقه ای. دوره ۹. شماره ۳. ص: ۳۷۴-۳۶۵.
- پاپلی یزدی، محمد حسن و سقایی، مهدی. (۱۳۸۹). گردشگری ماهیت و مفاهیم. انتشارات سمت. چاپ سوم. تهران.
- پاک سرشت، سلیمان. (۱۳۹۶). مسئله شناسی راهبردی توسعه در استان هرمزگان. مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری.
- پرنیان، محمد کاظم. (۱۳۹۶). طرح ملی توسعه کسب و کار و اشتغال پایدار (تکاپو). عنوان طرح در اقتصاد مقاومتی: توسعه اشتغال فراگیر - توسعه رسته های پراشتغال منطقه‌ای، گزارش خلاصه مدیریتی تحلیل دینامیک اشتغال استان هرمزگان. معاونت توسعه کار و آفرینی و اشتغال. دبیرخانه تکاپو. وزارت تعاون، کار و رفاه امور اجتماعی.

- تقوایی، مسعود، تقی زاده، محمدهدی، کیومرثی، حسین. (۱۳۹۰). مکان‌یابی دهکده گردشگری با استفاده از سیستم اطلاعات جغرافیایی و مدل سوات. (نمونه موردی: ساحل دریاچه کافترا). مجله جغرافیا و برنامه ریزی محیطی. سال ۲۲، شماره ۱۲۰. ص: ۹۹-۱۲۰.
- حسینی نسسب، سبیکه، طیبی ثانی، سید مصطفی و مرسل، باقر. (۱۳۹۸). تدوین مدل گردشگری ورزشی در راستای توسعه پایدار شهری (مطالعه موردی مشهد). فصلنامه جغرافیا برنامه ریزی منطقه ای. سال نهم. شماره ۴. پاییز ۱۳۹۸. ص: ۶۳۷-۶۱۳.
- حق شناس کاشانی فریده و رستگار، هدی. (۱۳۹۱). بررسی عوامل موثر دهگانه مدل لیندگرین در اجرای مدیریت ارتباط با مشتری در صنعت گردشگری ایران مطالعه موردی (آژانس های مسافرتی). پژوهش های مدیریت منابع سازمانی. دوره ۲، شماره ۴. ص: ۸۴-۶۵.
- ده سوخته، سمیه، خبازی، مصطفی و سارانی، سمانه. (۱۳۹۷). مکان‌یابی دهکده‌های گردشگری در شهرهای ساحلی (مورد مطالعه: جزیره قشم) گردشگری شهری، دوره ۵، شماره ۲. ص: ۱۱۹-۱۰۱.
- رجبی نوش آبادی، حسین، طریقی، رسول، میزانی، مهران. (۱۳۹۴). بررسی تجارب مشتریان و رضایتمندی از خدمات کلوپ های ورزش های آبی. پژوهش های کاربردی در مدیریت ورزشی. شماره ۴ (۳). ص: ۷۸-۶۷.
- رجبی نوش آبادی، حسین، طریقی، رسول، میزانی، مهران. (۱۳۹۶). پیش بینی رفتار مشتریان کلوبهای ورزش های دریایی. پژوهش های فیزیولوژی و مدیریت در ورزش. شماره ۹ (۳). ص: ۹۹-۸۷.
- رضوی، سیدمحمد حسین، حسینی، سیدعماد و خواجه پور، اکرم. (۱۳۹۲). بررسی جاذبه های طبیعی اثرگذار بر توسعه گردشگری ورزشی استان مازندران. پژوهش نامه مدیریت ورزشی و رفتار حرکتی. دانشگاه مازندران، سال ۹، شماره ۲۶. ۲۶-۱۵.
- سهرابی پور، شعله و جوادی پور، مجید. (۱۳۹۳). شناسایی عوامل بیرونی و درونی استان هرمزگان در زمینه گردشگری ورزشی و اولویت بندی شاخص‌های تاثیرگذار بر آن بر اساس مدل سوات. رویکردهای نوین در مدیریت ورزشی. شماره پیاپی ۵. ص: ۴۷-۳۷.
- قادری، اسماعیل، باقری، فاطمه، فرزین، محمد رضا و کاظمیان، غلامرضا. (۱۳۹۷). مدیریت گردشگری ساحلی. تحلیل رویکرد یکپارچه. گردشگری و توسعه. دوره ۷، شماره ۴. ۱۷۵-۲۰۴.
- قریشی مینا آباد، محمد باسط. معتمدی مهر، اکبر و فرامرزی گروس، نینا. (۱۳۹۰). ارزیابی عملکرد مجتمع‌های گردشگری ساحلی (مطالعه موردی: مجتمع مروارید خزر، شهرستان رشت)، برنامه ریزی منطقه ای. (۴) ص: ۴۰-۲۹.
- گندمکار، امیر، دانشور، فاطمه، قاسمی، نوشین. (۱۳۹۶). مکان‌یابی سایت‌های تفریحی - ورزشی اسکی (مطالعه موردی استان اصفهان). فصلنامه جغرافیایی فضای گردشگری. دوره ۶، شماره ۲۴. ص ۱۷-۱.
- مقیمی، شوکت، حمزه، فرهاد و زاهدی درخانه، فرزانه. (۱۳۹۳). فعال سازی جزیره هرمز در جهت توسعه گردشگری با استفاده از مدل سوات، گردشگری و چشم انداز آینده، ۴(۳): ۹۶-۸۱.
- موگویی، رکسانا، حسینی، سپیده و آل مظفر، رضا. (۱۳۹۶). ارایه برنامه راهبردی گردشگری ساحلی (مطالعه موردی شهرستان نوشهر)، اقیانوس شناسی، سال هشتم، شماره ۲۹. ص: ۳۳-۲۵.
- نظم فر، حسین، عشقی چهار برج، علی و علوی، سعیده. (۱۳۹۶). سطح بندی شهرستان های استان هرمزگان در بهره مندی از زیرساخت های گردشگری با استفاده از مدل تلفیقی کاندراست، گردشگری شهری، دوره ۴، شماره ۲. ص ۷۹-۶۱.

- Antara, M. (2016). "Comparison of four patterns management of coastal tourism destination in Bali-Indonesia", E-Journal of Tourism Udayana University, 3, 1, pp: 1-16.
- Emery, P. (2010). "Past, present, future major sport event management practice: the practitioner perspective". Sport Management, 13, pp: 158-170.
- Growe, A., & Freytag, T. (2019). Image and implementation of sustainable urban development: Showcase projects and other projects in Freiburg, Heidelberg and Tübingen, Germany, Raumforschung und Raumordnung Spatial Research and Planning, 77(5), 457-474. doi: <https://doi.org/10.2478/rara-2019-0035>.
- Hall, C. M. (2001). "Trends in ocean and coastal tourism: the end of the last frontier? Ocean Coast Manage, Trends Ocean Ind. 44, 601-618.
- Reitsamer, B. F. Brunner-Sperdin, A. & Stokburger-Sauer, N. E. (2016). "Destination Attractiveness and Destination Attachment: The Mediating Role of Tourists' Attitude." Tourism Management Perspectives, 19: 93-101.